

Effect of Magnesium Oxide Nanoparticles on Oxidative Stress Parameters to Treat Alzheimer's Disease in Adult Male Wistar Rats

Tara Aminoleslamzadeh¹ , Akram Eidi^{1*} , Pejman Mortazavi² , Shahrbanoo Oryan³

¹ Dept of Biology, Science and Research Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran

² Dept of Pathology, Faculty of Veterinary Medicine, Science and Research Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran

³ Dept of Biology, Kharazmi University, Tehran, Iran

Article Info

Article type:

Research article

Article History:

Received: 09 October 2021

Revised: 08 January 2022

Accepted: 20 April 2022

Published Online: 23 November 2022

* Correspondence to:

Akram Eidi

Dept of Biology, Science and Research Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran.

Email:

eidi@srbiau.ac.ir

ABSTRACT

Introduction: Many factors affect memory and learning. One of the most important ones is magnesium, which is essential for the proper functioning of our memory. Magnesium is the fourth most important cation and the second most important intracellular cation after potassium in the body. Magnesium plays an important role in neurotransmission. This study aimed to examine magnesium oxide nanoparticles' effect on the parameters of oxidative stress to treat memory deficit in the rat model of Alzheimer's disease with the help of Amyloid- β .

Material & Methods: In this experimental study, 54 adult male rats were divided randomly into nine groups, such as 1. Healthy control group, 2. Alzheimer's control group (rats that underwent stereotactic surgery and received 2nmol/ μ l of Amyloid- β by intracerebroventricular injection [ICVI]), 3. Sham group (rats that underwent stereotactic surgery and received saline as an Amyloid- β 's solvent), 4, 5, and 6. The healthy experimental groups (healthy rats receiving 2.5, 5, and 10 mg/kg body-weight doses of magnesium oxide nanoparticles by intraperitoneal injection), 7, 8, and 9. Alzheimer's experimental group (Alzheimer's rats receiving 2.5, 5, and 10 mg/kg body-weight doses of magnesium oxide nanoparticles by intraperitoneal injection). The duration of oral treatment of nanoparticles was 30 days. At the end of the treatment period (30 days), oxidative stress parameters, including superoxide dismutase (SOD), glutathione peroxidase (GPX), catalase (CAT), and malondialdehyde (MDA) were measured in neural (brain tissue), and all data were analyzed by one-Factor ANOVA and Tukey post hoc test in SPSS software (version 21) considering a significance level of $P < 0.05$. (Ethic code: IR.IAU.SRB.REC.1398.126)

Findings: The results showed that magnesium oxide nanoparticles at 2.5, 5, and 10 mg/kg body-weight doses caused a significant reduction in malondialdehyde levels in Alzheimer's rats. Moreover, the number of antioxidant enzymes including GPX, SOD, and CAT in rats that received 2.5, 5, and 10 mg/kg body-weight doses of magnesium oxide nanoparticles increased significantly.

Discussion & Conclusion: The effect of oxidative stress on the progression of Alzheimer's disease and the antioxidant and inhibitor role of magnesium nano oxide in reducing the progression of this disease and on the neurophysiological brain functioning were confirmed. Furthermore, pathways involved in memory mechanisms are improved by mechanisms associated with Amyloid- β disorders.

Keywords: Alzheimer's disease, Magnesium oxide nanoparticles, Oxidative stress, Rat

How to cite this paper

Aminoleslamzadeh T, Eidi A, Mortazavi P, Oryan Sh. Effect of Magnesium Oxide Nanoparticles on Oxidative Stress Parameters to Treat Alzheimer's Disease in Adult Male Wistar Rats. Journal of Ilam University of Medical Sciences. 2022;30(5): 78-88.

اثر نانوذرات اکسید منیزیم بر مؤلفه های استرس اکسیداتیو برای بهبود بیماری آلزایمر در موش های صحرائی نر بالغ نژاد ویستار

تارا امین الاسلام زاده^۱، اکرم عیدی^{۱*}، پژمان مرتضوی^۲، شهربانو عریان^۳

^۱ گروه زیست شناسی، دانشکده علوم پایه، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران

^۲ گروه آسیب شناسی، دانشکده علوم دامپزشکی تخصصی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران

^۳ گروه زیست شناسی، دانشکده علوم پایه دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

چکیده

اطلاعات مقاله

نوع مقاله: پژوهشی

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۰۷/۱۷

تاریخ ویرایش: ۱۴۰۰/۱۰/۱۸

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۰۱/۳۱

تاریخ انتشار: ۱۴۰۱/۰۹/۰۲

نویسنده مسئول:

اکبر عیدی

گروه زیست شناسی، دانشگاه آزاد

اسلامی، واحد علوم و تحقیقات،

تهران، ایران.

Email: eidi@srbiau.ac.ir

مقدمه: عوامل متعددی بر حافظه و یادگیری تأثیر می گذارد. منیزیم یکی از مهم ترین این عوامل است که برای عملکرد طبیعی حافظه ضروری است. منیزیم چهارمین کاتیون مهم بدن و دومین کاتیون مهم داخل سلولی پس از پتاسیم به شمار می آید. منیزیم در انتقال پیام در دستگاه عصبی نقش مهمی دارد. هدف از این مطالعه بررسی اثر نانوذرة اکسید منیزیم بر مؤلفه های استرس اکسیداتیو برای بهبود حافظه در موش های آلزایمری توسط بتا آمیلوئید است.

مواد و روش ها: در این مطالعه تجربی، ۵۴ موش صحرائی بالغ نر در ۹ گروه تصادفی به صورت ذیل تقسیم شدند: ۱. گروه کنترل سالم؛ ۲. گروه کنترل آلزایمری (موش هایی بودند که تحت جراحی استریوتکس قرار گرفتند و بتا آمیلوئید را با دوز ۲ nmol/μl به صورت درون بطنی دریافت کردند)؛ ۳. گروه شم (موش هایی بودند که تحت جراحی استریوتکس قرار گرفتند و سالین را به عنوان حلال بتا آمیلوئید دریافت کردند)؛ ۴، ۵ و ۶. گروه تجربی سالم (حیوانات سالم و دریافت کننده نانوذرة اکسید منیزیم در دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن به صورت تزریق درون صفاقی)؛ ۷، ۸ و ۹. گروه تجربی آلزایمری (حیوانات آلزایمری شده و دریافت کننده نانوذرة اکسید منیزیم در دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن به صورت تزریق درون صفاقی). مدت تیمار خوراکی نانوذره ۳۰ روز بود. پس از پایان دوره تیمار (۳۰ روز)، مؤلفه های استرس اکسیداتیو از جمله سوپراکسید دیسموتاز (SOD)، گلوکاتایون پراکسیداز (GPX)، کاتالاز (CAT) و مالون دی آلدئید (MDA) در بافت مغز اندازه گیری و همه داده ها به روش آنالیز واریانس یک عاملی و آزمون تعقیبی توکی در نرم افزار SPSS vol.21، با سطح معنی دار بودن $P < 0.05$ بررسی شدند.

یافته ها: نتایج نشان داد که نانوذرة اکسید منیزیم در دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن باعث کاهش معنی دار میزان مالون دی آلدئید در موش های آلزایمری گردید؛ همچنین میزان آنزیم های آنتی اکسیدان از جمله SOD، GPX و CAT در موش هایی که نانوذرة اکسید منیزیم با دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن دریافت کرده بودند، به طور معنی داری افزایش یافت.

بحث و نتیجه گیری: تأثیر استرس اکسیداتیو بر روند پیشرفت بیماری آلزایمر و نقش آنتی اکسیدانی و مهارى نانو اکسید منیزیم در کاهش پیشرفت این بیماری و بر فرایندهای نوروفیزیولوژیک مغز مشخص شد؛ همچنین در مسیرهای حافظه، بروز سازوکارهای مرتبط با اختلالات ناشی از بتا آمیلوئید بهبوددهنده است.

واژه های کلیدی: استرس اکسیداتیو، بیماری آلزایمر، موش صحرائی، نانوذرة اکسید منیزیم

استناد: امین الاسلام زاده، تارا؛ عیدی، اکرم؛ مرتضوی، پژمان؛ عریان، شهربانو. اثر نانوذرات اکسید منیزیم بر مؤلفه های استرس اکسیداتیو برای بهبود بیماری آلزایمر در موش های صحرائی نر بالغ نژاد ویستار. مجله علمی دانشگاه علوم پزشکی ایلام، دی ۱۴۰۱؛ ۳۰(۵): ۷۸-۸۸.

مقدمه

انسان در طول زندگی خود، گاه‌گاهی دچار اختلالات و یا ناراحتی‌های روانی می‌شود که این امر به بروز بسیاری از مشکلات در زندگی وی می‌انجامد. از میان این اختلالات می‌توان بیماری آلزایمر را نام برد که از جمله شایع‌ترین علل بروز زوال عقل است؛ همچنین به‌عنوان یک بیماری مغزی پیش‌رونده و نورودژنراتیو در دوران میان‌سالی و پیری شناخته شده است. نخستین بار روان‌پزشک آلمانی به نام آلوئیز آلزایمر در سال ۱۹۰۶، این بیماری را معرفی کرد (۱، ۲). بیماری آلزایمر مناطق خاصی از مغز مانند لوب‌های گیجگاهی، هیپوکامپ، بخشی از کورتکس و بخش کوچک‌تری از لوب پیشانی را درگیر می‌کند (۳). در سال ۲۰۱۰، تعداد افراد مبتلا به بیماری آلزایمر و افراد مبتلا به زوال عقل ۳۵/۶ میلیون نفر تخمین زده شد (۴-۶). با توجه به مطالعات فراوان انجام‌شده درباره درمان بیماری آلزایمر، تاکنون درمان مؤثری برای آن صورت نگرفته است؛ زیرا سد خونی-مغزی به‌عنوان مهم‌ترین عامل بازدارنده در به‌کارگیری انواع داروها معرفی شده است.

تولید نانوذرات در فناوری نانو امیدهای تازه‌ای را در درمان بیماری‌های مختلف ایجاد کرده است. این نانوذرات ویژگی‌هایی مانند حلالیت بیشتر، عبور راحت‌تر از سد خونی مغزی و واکنش‌پذیری بالا دارند (۷). اخیراً از نانوذرات اکسیدهای فلزی برای اهداف مختلف در علم پزشکی استفاده می‌شود؛ اما تحقیقات محدودی در زمینه آثار فیزیولوژیک این نانوذرات در بدن صورت گرفته است (۸).

نانوذرات ویژگی‌های فیزیکی و شیمیایی منحصر به فردی دارند که آن‌ها را به‌طور اختصاصی از ذرات با ابعاد میکرو و ماکرو متمایز کرده است. از مهم‌ترین خواص نانوذرات، نسبت سطح به حجم بالای آن‌ها است؛ بنابراین، این نسبت به همراه اندازه و شکل تقریباً یکنواخت، باعث ایجاد ویژگی‌های کاملاً متفاوت نانوذره در مقایسه با ذرات ماکرو شده است. افزایش

نسبت سطح به حجم نانوذرات سبب می‌گردد که اتم‌های واقع در سطح، اثر بسیار بیشتری نسبت به اتم‌های درون حجم ذرات، بر خواص فیزیکی ذرات داشته باشند. این ویژگی واکنش‌پذیری نانوذرات را به‌شدت افزایش می‌دهد. علاوه بر این، افزایش سطح ذرات فشار سطحی را تغییر می‌دهد و به تغییر فاصله میان ذرات یا فاصله میان اتم‌های ذرات منجر می‌شود (۹، ۱۰). نانوذرات به علت اندازه کوچک، توانایی بالایی در نفوذ به غشاهای سلولی و سدهای بیولوژیکی دارند. نانوذرات می‌توانند از میان سلول‌ها در مسیرهای ویژه‌ای عبور کنند. آن‌ها قادر به تولید رادیکال‌های آزاد هستند (۱۱). در ده سال گذشته، فناوری نانو به‌سرعت در جهان رشد کرده است. پیش‌بینی‌ها بیانگر آن است که رشد در این زمینه پژوهشی در آینده با سرعت چشمگیر و فزاینده‌ای ادامه خواهد داشت (۹، ۱۲).

در میان انواع نانوذرات مطالعه‌شده، نانوذره اکسید منیزیم (MgO) فعالیت‌های ضدباکتری در برابر پاتوژن‌های غذایی دارد. سمیت سلولی، نفوذپذیری و التهاب نانوذره MgO در سلول‌های اندوتلیال قلب و عروقی انسان مطالعه شده است. در سال ۲۰۱۶، آجیت کاوشیک و همکاران به مطالعه نانو بیوسنسورها برای تشخیص بتا آمیلوئید، به‌منظور مدیریت بیماری آلزایمر پرداختند. نتایج مطالعات آنان نشان داد، در فناوری‌های حسگر الکتروشیمیایی بتا آمیلوئید می‌تواند به‌عنوان یک شناساگر و در عین حال، یک عامل کنترل‌کننده در میزان پیشرفت این بیماری استفاده شود (۳)؛ همچنین در مطالعه‌ای دیگر، کشماتی و همکاران در سال ۲۰۱۶، به مقایسه اثر اکسید روی و نانوذره اکسید منیزیم در حافظه طولانی‌مدت موش‌های نر بالغ پرداختند که نتایج این بررسی آثار متفاوتی از نانوذرات و MgO در طول مدت نگهداری با آثار مختلف Zn و MgO بر گیرنده‌های (NMDA) درگیر در فرایند یادآوری را نشان داد. سمی بودن و یا ماندگاری بالای نانوذرات در بدن یکی دیگر از

درون بطنی در دو طرف بطن تزریق گردید. پس از پایان تزریق، پوست سر حیوان بخیه زده شد و با بتادین ضدعفونی گردید. حیوانات پس از عمل ضدعفونی، به قفس برگردانده شدند و آب و غذای کافی دریافت کردند. گفتنی است که همهٔ مقادیر نانوذرة منیزیم در ۱۰ میلی‌لیتر سالیین حل شد و سوسپانسیون به‌دست‌آمده که روزانه تهیه می‌گردید، پیش از تزریق به مدت ۲۰ دقیقه در حمام اولتراسونیک سونیکه شد (۴۰).

در این پژوهش، حیوانات در ۹ گروه به‌صورت تصادفی قرار گرفتند. در هر گروه ۶ سر حیوان قرار داشت:

۱. گروه کنترل سالم: حیوانات سالم بودند و تیماری دریافت نکردند؛

۲. گروه شم: موش‌هایی بودند که تحت جراحی استریوتکس قرار گرفتند و سالیین را به‌صورت درون بطنی و دوطرفه دریافت کردند؛

۳. گروه کنترل آنزایمیری: حیوانات تحت جراحی قرار گرفتند و بتا آمیلویید دریافت کردند؛

۴، ۵ و ۶. گروه تجربی سالم: حیوانات سالمی که نانواکسید منیزیم را در دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن، برای مطالعه و مقایسه با گروه آنزایمیری دریافت کردند؛

۷، ۸ و ۹. گروه تجربی آنزایمیری: حیوانات آنزایمیری‌شده‌ای که نانواکسید منیزیم را در دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن دریافت کردند (۱).

مدت تیمار خوراکی نانواکسید منیزیم ۳۰ روز بود (۱۶). پیش از تزریق دارو و آغاز درمان، ابتدا نانواکسید منیزیم وزن گردید و از سرم فیزیولوژی ۰/۹ درصد به‌عنوان حلال نانواکسید منیزیم، برای سهولت در تزریق استفاده شد. پس از پایان دورهٔ تیمار، حیوانات بیهوش گردیدند و بافت مغز خارج شد، بافت مغز هموژن گردید و سپس سنجش مؤلفه‌های استرس اکسیداتیو شامل مالون دی‌آلدئید (Malondialdehyde, MDA)، گلووتاتیون پراکسیداز (Glutathione peroxidase, GPX)،

علل است (۱۳). با توجه به مطالعات انجام‌شده تاکنون، در این پژوهش مطالعهٔ خاصیت دارویی نانوذرات اکسید منیزیم در درمان بیماری آلزایمر برای اولین بار ارزیابی می‌شود که در صورت تأیید می‌تواند به‌عنوان یک منبع قابل‌دسترس برای درمان آلزایمر و عوارض وخیم ناشی از آن استفاده گردد.

مواد و روش‌ها

در این مطالعهٔ تجربی، از ۵۴ موش صحرایی بالغ نر نژاد ویستار در محدودهٔ وزنی ۲۳۰-۲۰۰ گرم تهیه‌شده از مرکز تکثیر حیوانات آزمایشگاهی دانشگاه علوم پزشکی ایران استفاده شد. حیوانات در اتاق مخصوص حیوانات با شرایط استاندارد با دمای 23 ± 2 درجهٔ سانتی‌گراد و رطوبت ۶۰-۵۵ درصد نگهداری گردیدند. در هر قفس پنج حیوان نگهداری شد و چرخهٔ ۱۲ ساعت نور و ۱۲ ساعت تاریکی به همراه آب و غذای کافی برای آن‌ها رعایت شد (کد اخلاق: IR.IAU.SRB.REC.1398.126). پیش از شروع آزمایش‌ها، به‌منظور آشنایی با محیط آزمایشگاه، موش‌ها در قفس‌های جداگانه و به مدت ۱ هفته نگهداری گردیدند.

برای القای مدل آلزایمر، ابتدا موش‌های صحرایی توسط تزریق داخل صفاقی کتامین (۸۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن) و زایلازین (۱۵ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن) بیهوش شدند. پس از بیهوشی، سر موش‌ها در دستگاه استریو تاکسی (Stoelting co. USA) ثابت گردید؛ سپس بر اساس اطلس پاکسینوس کانولا راهنما در موقعیت $AP2=3.8 \text{ mm}$ ، $DV1=2.6 \text{ mm}$ و $ML=2$ در بطن جانبی موش‌ها قرار داده شد (۱۴، ۱۵). بتا آمیلویید (Sigma CA. USA) (1-40) با غلظت 0.01 mg/ml (۲ میلی‌گرم بتا آمیلویید) با استفاده از سرنگ هامیلتون به‌صورت دوطرفه، درون بطن جانبی حیوانات تزریق گردید (۳۹). در این مطالعه از سالیین به‌عنوان حلال بتا آمیلویید استفاده شد. حجم تیمار در هر کانولا ۱ میکرولیتر (ترکیب بتا آمیلویید و سالیین نرمال) بود که با کمک سرنگ همیلتون به ناحیهٔ مشخص‌شده به‌صورت

سوپراکسید دیسموتاز (Superoxide dismutase, SOD) و کاتالاز (Catalase, CAT) در بافت مغز بررسی شد. گفتنی است برای سنجش‌های آنزیمی یادشده از دستگاه اسپکتروفتومتر (Unico مدل UV-2100) استفاده گردید. برای سنجش شاخص MDA یا سطح پراکسیداسیون لیپید با استفاده از شاخص مالون دی‌آلدئید، از روش لدوزیو و همکاران در سال ۱۹۸۶ استفاده شد (۱۷)؛ همچنین برای سنجش GPx از کیت تجاری Ransel شرکت راندوکس انگلستان (با شماره کیت 505؛ Cat.No.RS) و برای سنجش آنزیم CAT از روش Goth استفاده گردید (۱۸). درنهایت، برای سنجش SOD از کیت تجاری Ransod ساخت شرکت راندوکس انگلستان (با شماره کیت Cat.No.SD؛ 125) استفاده شد که با کمک دستگاه اتوآنالایزر Alcyon 300 ساخت کشور آمریکا اندازه‌گیری انجام گرفت. در این روش، کاهش جذب نوری در دستگاه اسپکتروفتومتر در طول موج ۴۲۰ نانومتر، میزان این کاهش را ارزیابی کرد. همه نتایج به صورت میانگین \pm انحراف معیار (\pm S.E.) ارائه گردیدند. تفاوت میان گروه‌ها توسط تست آنالیز واریانس یک‌عاملی و تست تعقیبی توکی در نرم‌افزار SPSS vol.21 مشخص شد. ملاک استنتاج آماری $P < 0.05$ بود.

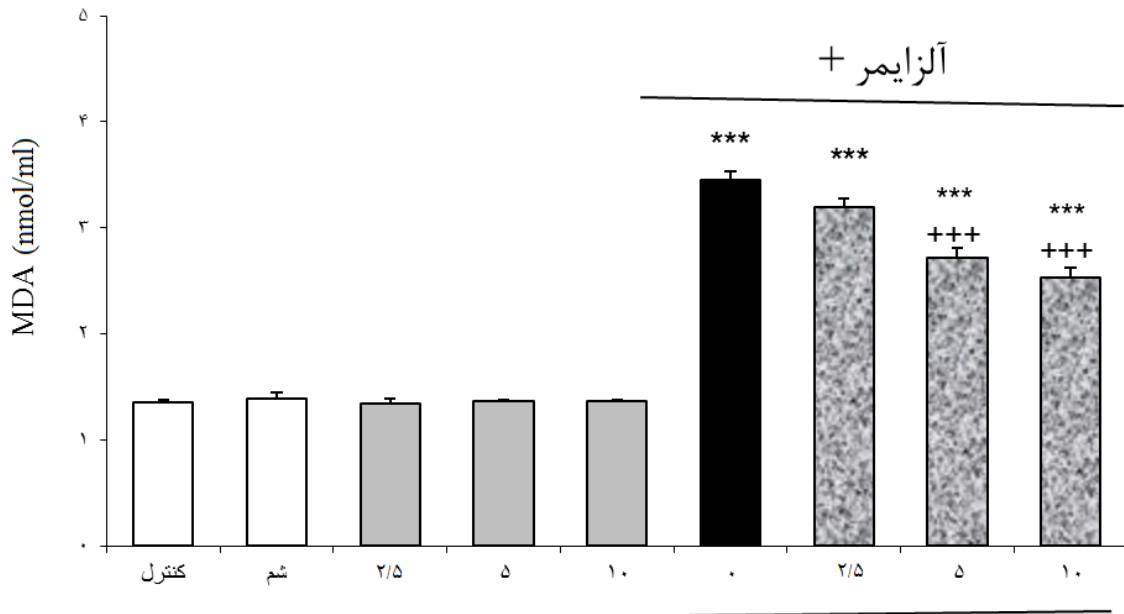
یافته‌ها

نتایج تحقیق حاضر نشان داد که میزان مالون دی‌آلدئید در حیوانات کنترل آنزیمی به صورت معنی‌داری، نسبت به موش‌های گروه کنترل سالم افزایش یافته است ($P < 0.001$). تیمار نانوذره اکسید منیزیم به حیوانات سالم در دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن، تغییر معنی‌داری در میزان مالون دی‌آلدئید نسبت به گروه کنترل سالم ایجاد نکرده است. تیمار نانوذره اکسید منیزیم به حیوانات آنزیمی در دوزهای ۲/۵ و ۵ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن موجب کاهش معنی‌داری در میزان مالون دی‌آلدئید نسبت به

گروه کنترل آنزیمی شده است (نمودار شماره ۱). نتایج تحقیق حاضر نشان داد که میزان آنزیم گلوکوتیون پراکسیداز در حیوانات کنترل آنزیمی به صورت معنی‌داری، نسبت به موش‌های گروه کنترل سالم کاهش یافته است ($P < 0.001$). تیمار نانوذره اکسید منیزیم به حیوانات سالم در دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن تغییر معنی‌داری در میزان گلوکوتیون پراکسیداز نسبت به گروه کنترل سالم ایجاد نکرده است. تیمار نانوذره اکسید منیزیم به حیوانات آنزیمی در دوزهای ۲/۵ و ۵ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن موجب افزایش معنی‌داری در میزان گلوکوتیون پراکسیداز نسبت به گروه کنترل آنزیمی شده است (نمودار شماره ۲).

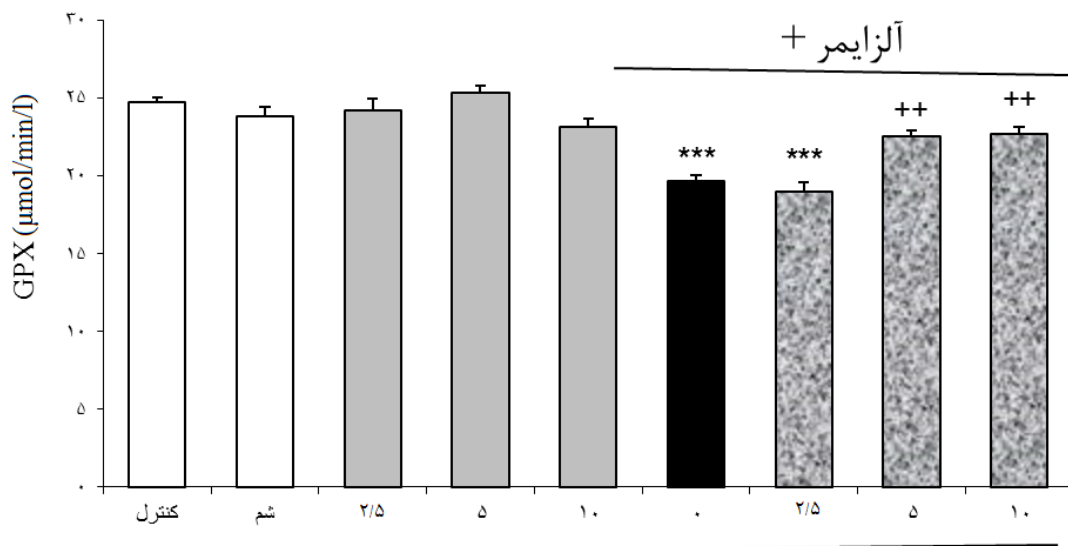
نتایج تحقیق حاضر نشان داد که میزان آنزیم کاتالاز در حیوانات کنترل آنزیمی به صورت معنی‌داری، نسبت به موش‌های گروه کنترل سالم کاهش یافته است ($P < 0.001$). تیمار نانوذره اکسید منیزیم به حیوانات سالم در دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن تغییر معنی‌داری در میزان کاتالاز نسبت به گروه کنترل سالم ایجاد نکرده است. تیمار نانوذره اکسید منیزیم به حیوانات آنزیمی در دوزهای ۲/۵ و ۵ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن موجب افزایش معنی‌داری در میزان کاتالاز نسبت به گروه کنترل آنزیمی شده است (نمودار شماره ۳).

نتایج تحقیق حاضر نشان داد که میزان آنزیم سوپراکسید دیسموتاز در حیوانات کنترل آنزیمی به صورت معنی‌داری، نسبت به موش‌های گروه کنترل سالم کاهش یافته است ($P < 0.001$). تیمار نانوذره اکسید منیزیم به حیوانات سالم در دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن تغییر معنی‌داری در میزان سوپراکسید دیسموتاز نسبت به گروه کنترل آنزیمی شده است (نمودار شماره ۴).

نانوذرات اکسید منیزیم (میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن)

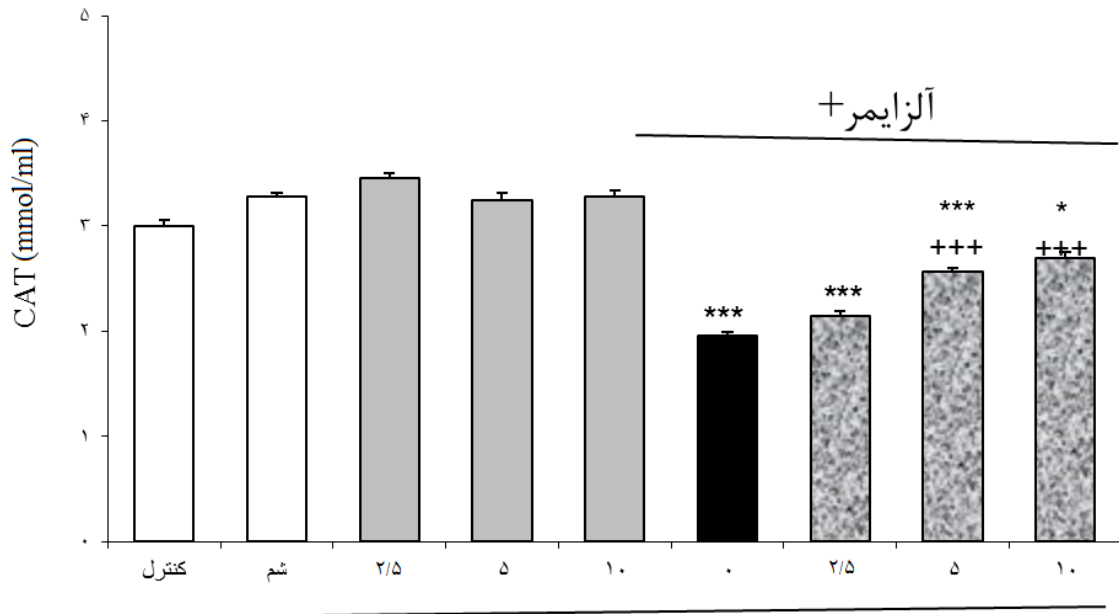
نمودار شماره ۱. اثر تیمار نانوذرات اکسید منیزیم با دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن بر میزان MDA در بافت مغز موش‌های سالم و موش‌های آلزایمری القاشده با بتا آمیلوئید. نتایج به صورت میانگین \pm انحراف معیار ارائه شده است. $P < 0.001$ *** اختلاف از گروه کنترل سالم و $P < 0.001$ +++ اختلاف از گروه کنترل آلزایمری را نشان می‌دهد.

نانوذرات اکسید منیزیم (میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن)

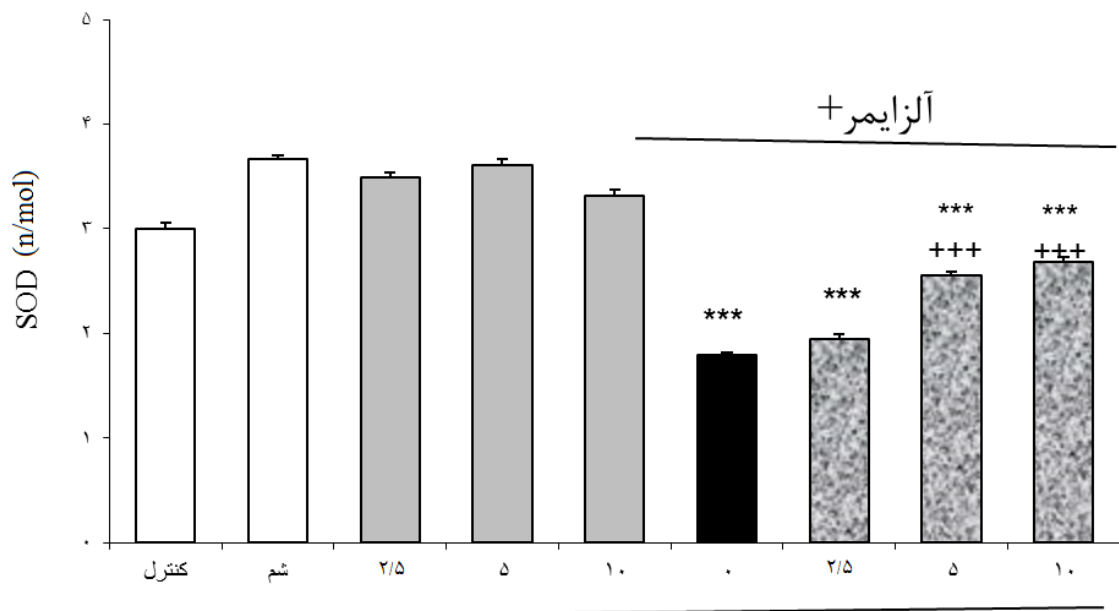
شکل

نمودار شماره ۲. اثر تیمار نانوذرات اکسید منیزیم با دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی گرم/کیلوگرم وزن بدن بر میزان فعالیت آنزیم GPX در بافت مغز موش‌های سالم و موش‌های آلزایمری القاشده با بتا آمیلوئید. نتایج به صورت میانگین \pm انحراف معیار ارائه شده است. $P < 0.001$ *** اختلاف از گروه کنترل سالم و $P < 0.01$ ++ اختلاف از گروه کنترل آلزایمری را نشان می‌دهد.

نانوذرات اکسید منیزیم (میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن)

نمودار شماره ۳. اثر تیمار نانوذرات اکسید منیزیم با دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی گرم/کیلوگرم وزن بدن بر میزان فعالیت آنزیم CAT در بافت مغز موش‌های سالم و موش‌های آلزایمری القا شده با بتا آمیلوئید. نتایج به صورت میانگین \pm انحراف معیار ارائه شده است. $P < 0.001$ *** و $P < 0.05$ * اختلاف از گروه کنترل سالم و $P < 0.001$ +++ اختلاف از گروه کنترل آلزایمری را نشان می‌دهد.

نانوذرات اکسید منیزیم (میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن)

نمودار شماره ۴. اثر تیمار نانوذرات اکسید منیزیم با دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلی گرم/کیلوگرم وزن بدن بر میزان فعالیت آنزیم SOD در بافت مغز موش‌های سالم و موش‌های آلزایمری القا شده با بتا آمیلوئید. نتایج به صورت میانگین \pm انحراف معیار ارائه شده است. $P < 0.001$ *** اختلاف از گروه کنترل سالم و $P < 0.001$ +++ اختلاف از گروه کنترل آلزایمری را نشان می‌دهد.

در بیماری آلزایمر، دستگاه عصبی تحلیل و به تدریج حافظه و مهارت‌های شناختی از بین می‌رود. تجمع پلاک‌های بتا آمیلوئید در مغز عامل مهمی در ایجاد بیماری آلزایمر است. یکی از نشانه‌های اصلی بالینی، سنجش بتا آمیلوئید است (۲). از شاخص‌های نوروپاتولوژیک بیماری آلزایمر، تجمع وسیع فیلامان‌های tau در کلافه‌های نوروفیبریلاری، تجمع گسترده پلاک‌های بتا آمیلوئید و تخریب وسیع نورون‌ها است (۸). این بیماری موجب کاهش تعداد نورون‌ها در منطقه حافظه و یادگیری هیپوکامپ می‌شود (۱۹). در بیماری آلزایمر، بتا آمیلوئید توسط سلول‌های میکروگلیا جذب می‌گردد که به تولید گونه‌های اکسیژن واکنش‌دهنده (ROS) منجر می‌شود؛ در نتیجه، تعادل میان سامانه آنتی‌اکسیدانی و استرس‌های اکسیداتیو به هم می‌خورد که سبب آسیب نورون‌ها و پیشرفت بیماری آلزایمر می‌گردد (۲۰).

استرس‌های اکسیداتیو نقش بسیار مهمی در پیشبرد بیماری آلزایمر دارند. بررسی‌ها نشان داده است که پپتید بتا آمیلوئید از راه افزایش استرس اکسیداتیو، آپوپتوز نورون‌ها را افزایش می‌دهد؛ پس عوامل آنتی‌اکسیدان می‌توانند با مهار استرس‌های اکسیداتیو در بهبود بیماری آلزایمر مؤثر باشند (۲۱). فرضیه آبخاری بتا آمیلوئید بیش از چند دهه است که این مولکول را عامل اصلی بیماری آلزایمر می‌داند و جهش در ژن‌های مرتبط با نوع خانوادگی بیماری آلزایمر نیز این فرضیه را تأیید می‌کند. به دنبال آن فرضیه، الگومرهای بتا آمیلوئید مطرح شد و با بیش از چندین دهه تحقیقات در این زمینه، پیشرفت‌های چشمگیری درباره فهم سازوکارهای تخریب سیناپس و مرگ نورونی مرتبط با آن حاصل شده است. بر اساس مطالعات انجام‌شده، پلاک‌های آمیلوئیدی در اثر پردازش ناقص پروتئین پیش‌ساز آمیلوئید، به وسیله خانواده آنزیمی سکر تاز به ویژه بتاسکر تاز تشکیل شوند

مطالعات گذشته نشان دادند که اضافه کردن پپتید بتا آمیلوئید به کشت سلول‌های عصبی باعث مرگ آن‌ها می‌گردد (۲۴)؛ همچنین از بتا آمیلوئید برای ایجاد مدل‌های حیوانی آلزایمر استفاده کردند (۲۵)، (۱۶). نتایج ما همسو با نتایج مطالعات پیشین نشان داد که بتا آمیلوئید سبب افزایش میزان مالون دی‌آلدئید در موش‌های صحرایی شده است. مطالعات متعددی نشان دادند که ایجاد پلاک‌های بتا آمیلوئید موجب القای استرس اکسیداتیو در دستگاه عصبی می‌شود. در بیماران مبتلا به آلزایمر، نشانگرهای استرس اکسیداتیو از جمله مالون دی‌آلدئید در خون این بیماران نسبت به افراد سالم افزایش معنی‌داری دارد (۲۶). نتایج این مطالعه نیز نشان داد که در موش‌های صحرایی مدل آلزایمری، میزان مالون دی‌آلدئید نسبت به موش‌های گروه سالم به‌طور معنی‌داری افزایش یافته است که مطالعات پیشین نتایج ما را تأیید می‌کند؛ بنابراین، مهار استرس‌های اکسیداتیو یا جلوگیری از تولید مالون دی‌آلدئید می‌تواند در درمان بیماری آلزایمر مفید باشد. لذا ترکیبات آنتی‌اکسیدانی به‌عنوان یک راهکار درمانی در درمان سمیت عصبی القاشده به‌وسیله پپتید بتا آمیلوئید و بهبود نتایج عصبی در بیماری آلزایمر معرفی شده است (۲۷، ۲۸). منیزیم نقش مهمی در فعالیت‌ها عصبی و آزادسازی نورترانسمیترها و تحریک‌پذیری نورون‌ها دارد. نقش اصلی منیزیم در مغز، تعدیل بلوک وابسته به ولتاژ گیرنده‌های NMDA است (۲۹).

افزایش غلظت منیزیم مایع خارج سلولی می‌تواند انعطاف‌پذیری سیناپسی نورون‌های هیپوکامپ کشت‌شده را افزایش دهد و متعاقب آن، آزمایش‌ها نشان داد که در شرایط طبیعی در بدن افزایش منیزیم مغزی، تسهیل سیناپسی کوتاه‌مدت و تقویت بلندمدت را به‌خوبی در حافظه تخریب‌شده افزایش می‌دهد (۳۰).

منیزیم می‌تواند با اتصال به جایگاه خود در کانال کاتیونی گیرنده NMDA سبب مهار این گیرنده در پتانسیل استراحت شود که می‌توان گفت این گیرنده، تنها در مدت زمان کوتاهی از پتانسیل سلولی، یعنی پتانسیل استراحت، توسط منیزیم بلوکه می‌گردد و با دیپلاریزه شدن سلول پس سیناپسی، سریعاً این مهار برداشته می‌شود. منیزیم با افزایش رهاسازی گلوتامات از پایانه عصبی می‌تواند سبب فعال شدن این گیرنده‌ها و ورود کلسیم و سدیم از طریق آن‌ها و دیپلاریزاسیون پس سیناپسی و فعال شدن سلول گردد که در نگهداری حافظه طولانی مدت نقش دارد (۳۱).

نانوذره اکسید منیزیم باعث بهبود حافظه درازمدت می‌شود و اثر معنی‌داری در جلوگیری از فراموشی حاصل از مورفین دارد (۳۲). همسو با مطالعات پیشین، نتایج این تحقیق نشان داد که استفاده از نانوذره اکسید منیزیم آثار معنی‌داری بر افزایش آنزیم‌های آنتی‌اکسیدان از جمله سوپراکسید دیسموتاز، گلوکاتایون پراکسیداز و کاتالاز در مدل موش صحرایی آلزایمری دارد و در بهبود حافظه مدل‌های موش صحرایی آلزایمری مؤثر بوده است. نتایج بهبودی مشاهده شده در تحقیق حاضر نیز به احتمال بسیار با عبور نانوذره از سد خونی-مغزی و دخالت در مسیرهای حافظه، از بروز سازوکارهای مرتبط با اختلالات ناشی از بنا آمیلوئید پیشگیری می‌کند.

معمولاً یک جنبه مخرب واکنش‌های استرس‌های اکسیداتیو، تولید ROS است که شامل رادیکال‌های آزاد و پراکسیدها می‌شود و کاهش آن‌ها سبب افزایش طول عمر می‌گردد. ROS از جمله محصولات حاصل از متابولیسم اکسیژن در ارگانیسم‌های هوازی است و نقش فیزیولوژیکی بسیار مهمی را در انتقال پیام‌های سلولی بر عهده دارد (۳۳). تحقیقات نشان داده‌اند که نبود تعادل میان ROS و آنتی‌اکسیدان‌ها به ایجاد استرس اکسیداتیو منجر می‌شود که در نتیجه، به تغییرات اکسیداتیو ماکرومولکول‌های زیستی

می‌انجامد (۳۴). سازوکار عمل ROS به این صورت است که به غشای سلول حمله و لیپیدها را اکسید می‌کند و باعث به وجود آمدن MDA، لیپید هیدروکسی پراکسیدها، ایزوپروکسان‌ها و TBARS می‌شود. در نهایت ROS به پروتئین‌ها حمله می‌کند و سبب شکل‌گیری کربونیل‌های پروتئین می‌گردد و موجب از بین رفتن عملکرد آن‌ها می‌شود (۵۳). گلوکاتایون پراکسیداز یک آنزیم حاوی سلنیوم است که با حذف هیدروپروکسیدازها و پروکسیدهای لیپیدی نیز سلول‌ها را در برابر رادیکال‌های آزاد محافظت می‌کند؛ همچنین آنزیم سوپر اکسید دیسموتاز مانع از آپوپتوز القا شده توسط رادیکال‌های در نوروها می‌گردد (۳۶).

مطالعات اخیر تأیید می‌کند که افزایش مداوم در شیوع بیماری آلزایمر برای جمعیت سالمندان تا سال ۲۰۵۰ بیش از ۳ برابر خواهد بود. داروها و درمان‌های موجود و تأیید شده از مواد غذایی و داروی (FDA) بسیار مؤثر نیستند و حتی پیشرفت بیماری آلزایمر را نیز کاهش نمی‌دهند؛ بنابراین، راهبردهای جدید برای پیشگیری و درمان آلزایمر از اهمیت فراوانی برای تشخیص، اهمیت درمانی و مدیریت AD برخوردار است (۳۷، ۳۸). در این تحقیق از نانوذره اکسید منیزیم استفاده شد که نتایج به دست آمده از تجزیه و تحلیل آماری مطالعه حاضر نشان می‌دهد، میزان مالون دی‌آلدئید در القای بیماری آلزایمر در مغز افزایش یافته است. نانو اکسید منیزیم باعث کاهش مقدار مالون دی‌آلدئید در موش‌های صحرایی مدل آلزایمری شده است و در مقابل، مقادیر آنزیم‌های سوپراکسید دیسموتاز، کاتالاز و گلوکاتایون پراکسیداز افزایش یافته است. به‌طور کلی می‌توان نتیجه‌گیری کرد که تزریق نانوذره اکسید منیزیم باعث کاهش میزان مالون دی‌آلدئید و افزایش میزان فعالیت آنزیم‌های آنتی‌اکسیدان در گروه‌های آلزایمری به‌طور معنی‌داری شده است؛ بنابراین، با توجه نتایج می‌توان گفت که

می‌دهد که نانوذره اکسید منیزیم در موش‌های مدل آلزایمری از طریق مهار فرایندهای استرس اکسیداتیو می‌تواند در بهبود حافظه در این موش‌ها مؤثر باشد.

تشکر و قدردانی

این مقاله بخشی از پایان‌نامه «بررسی اثر نانوذرات اکسید منیزیم بر پارامترهای استرس اکسیداتیو جهت بهبود بیماری آلزایمر در موش‌های صحرایی نر بالغ نژاد ویستار» در مقطع دکتری است که با حمایت دانشگاه اجرا شده است.

تعارض منافع

در این مطالعه هیچگونه تعارض منافی بین نویسندگان وجود ندارد.

کد اخلاق: IR.IAU.SRB.REC.1398.126

References

1. Abdolazadeh Dashty M, Kesmati M, Khaje Por L, Najafzadeh Varzi H. The preventative role of MgO nanoparticles in amnesia induced by morphine in male mouse. *Iran Vet J* 2014;10:55-64. (Persian).
2. Sadigh-Eteghad S, Sabermarouf B, Majdi A, Talebi M, Farhoudi M, Mahmoudi J. Amyloid-beta: a crucial factor in Alzheimer's disease. *Med Princ Pract* 2015; 24:1-10. doi:10.1159/000369101.
3. Ajeet K, Rahul DJ, Sneham T, Arti V, Madhavan N. Nano-biosensors to detect beta-amyloid Alzheimer's disease management. *Biosense Bioelectron* 2016; 15:80:273-8. doi:10.1016/j.bios.2016.01.065.
4. Calabrò M, Rinaldi C, Santoro G, Crisafulli C. The biological pathways of Alzheimer disease: A review. *AIMS Neurosci* 2021; 8: 86-132. doi:10.3934/Neuroscience.2021005.
5. Aksenova MY, Aksenov MY, Mactutus CF, Booze RM. Cell culture models of oxidative stress and injury in the central nervous system. *Curr Neurovasc Res* 2005;2:73-89. doi:10.2174/1567202052773463.
6. Alvarez XA, Miguel-Hidalgo JJ, Lagares R, et al. Protective effects of anapso in rats with hippocampal neurodegeneration. *Eur Neuropsychopharmacol* 1996; 6:75.
7. Bindhu MR, Umadevi M, Kavin MM, Arasu MV, Al-Dhabi NA. Structural, morphological and optical properties of MgO nanoparticles for antibacterial applications. *Mater Lett* 2016; 166:19-22. doi:10.1016/j.matlet.2015.12.020.
8. Bothwell M, Giniger E. Alzheimer's disease: neurodevelopment converges with neurodegeneration. *Cell* 2000 ;102:271-3. doi:10.1016/s0092-8674(00)00032-5.
9. Thal DR, Walter J, Saido TC, Fandrich M. Neuropathology and biochemistry of A β and its aggregates in Alzheimer's disease. *Acta Neuropathol* 2015; 129: 167-82. doi:10.1007/s00401-014-1375-y.
10. Shankar GM, Walsh DM. Alzheimer's disease: synaptic dysfunction and A β . *Mol Neurodegener* 2009; 4: 48. doi:10.1186/1750-1326-4-48.
11. Chavali MS, Nikolova MP. Metal oxide nanoparticles and their applications in nanotechnology. *SN Appl. Sci* 2019; 1: 607. doi:10.107/s42452-019-0592-3.
12. Kesmati M, Sargholi Notarki Z, Issapareh N, Torabi M. Comparison the Effect of Zinc Oxide and Magnesium Oxide Nano Particles on Long Term Memory in Adult Male Mice. *Zahedan J Res Med Sci* 2016; 18: 1-5. doi:10.17795/zjrms-3473.
13. Paxinos, G, Watson C. *The Rat Brain in Stereotaxic Coordinates*. Academic Press 1986. ISBN:978-0-12-547620-1.
14. Amiri S, Azadmanesh K, Naghdi N. The maintenance effect of β -amyloid injection in the CA1 region of hippocampus on learning and spatial memory in adult male rats. *Fez J Kashan Uni Med Sci* 2018; 22; 1: 1-14. (Persian).
15. Fernagut P, Diguet E, Stefanova N, Biran M,

نانوذرات فلزی از جمله نانو اکسید منیزیم می‌توانند آثار استرس‌های اکسیداتیو را مهار کنند و مانع پیشرفت بیماری آلزایمر شوند. بر اساس نتایج این تحقیق، نانوذره اکسید منیزیم در مواردی خاصیت آنتی‌اکسیدانی دارد و می‌تواند در بهبود بیماری آلزایمر مؤثر باشد.

نتایج مطالعه حاضر نشان داد که نانوذره اکسید منیزیم می‌تواند نقش آنتی‌اکسیدانی داشته باشد؛ همچنین مشاهده شد که میزان MDA در مدل موش‌های صحرایی آلزایمر که نانوذره دریافت کرده بودند، کاهش یافته است؛ بنابراین، نانوذره اکسید منیزیم در بهبود بیماری آلزایمر می‌تواند نقش مؤثر داشته باشد. علاوه بر این، نانوذره اکسید منیزیم باعث افزایش میزان آنزیم گلوتاتیون پراکسیداز، آنزیم کاتالاز و آنزیم سوپراکسید دیسموتاز در گروه‌هایی آلزایمری شده است و افزایش این آنزیم می‌تواند به بهبود موش‌های مدل آلزایمری کمک کند. نتایج نشان

- Wenning G, Canioni P, et al. Subacute Systemic 3-Nitropropionic Acid Intoxication Induces A Distinct Motor Disorder In Adult C57bl/6 Mice: Behavioural And Histopathological Characterisation. *Neuroscience* 2002; 114: 1005-17. doi:10.1016/s0306-4522(02)00205-1.
16. Ledwozyw A, Michalak J, Stpień A, Kadziolka A. The relationship between plasma triglycerides, cholesterol, total lipids and lipid peroxidation products during human atherosclerosis. *Clinica Chimica Acta* 1986; 155: 275-83. doi:10.1016/0009-8981(86)90247-0.
 17. Góth L. A simple method for determination of serum catalase activity and revision of reference range; *Clinica Chimica Acta* 1999; 196(2): 143-151. doi:10.1016/0009-8981(91)90067-m.
 18. Herring A, Ambrée O, Tomm M, Habermann H, Sachser N, Paulus W. Environmental enrichment enhances cellular plasticity in transgenic mice with Alzheimer-like pathology. *Exp Neurol* 2009;216: 184-92. doi:10.1016/j.expneurol.2008.11.027.
 19. Aksenova MY, Aksenov MY, Mactutus CF, Booze RM. Cell culture models of oxidative stress and injury in the central nervous system. *Curr Neurovasc Res* 2005;2:73-89. doi:10.2174/1567202052773463.
 20. Fujita T, Maturana AD, Ikuta J, Hamada J, Walchli S, Suzuki T, et al. Axonal guidance protein FEZ1 associates with tubulin and kinesin motor protein to transport mitochondria in neurites of NGF-stimulated PC12 cells. *Biochem Biophys Res Commun* 2007;361:605-10. doi: 10.1016/j.bbrc.2007.07.050.
 21. Guner YS, Ochoa CJ, Wang J, Zhang X, Steinhauer S, Stephenson L, et al. Upperman JS. Peroxynitrite-Induced P38 Mapk Pro-Apoptotic Signaling In Enterocytes. *Biochem Biophys Res Commun* 2009; 384: 221-25. doi:10.1016/j.bbrc.2009.04.091.
 22. Greilberger J, Koidl C, Greilberger M, Lamprecht M, Schroecksadel K, Leblhuber F, et al. Malondialdehyde, carbonyl proteins and albumin-disulphide as useful oxidative markers in mild cognitive impairment and Alzheimer's disease. *Free Radic Res* 2008; 42:633-38. doi:10.1080/10715760802255764.
 23. Hirtz D, Thurman DJ, Gwinn-Hardy K, Mohamed M, Chaudhuri AR, Zalutsky R. How common are the "common" neurologic disorders? *Neurology* 2007; 68(5): 326-37. doi:10.1212/01.wnl.0000252807.38124.a3.
 24. Kamata H, Oka Si, Shibukawa Y, Kakuta J, Hirata H. Redox regulation of nerve growth factor-induced neuronal differentiation of PC12 cells through modulation of the nerve growth factor receptor, TrkA. *Arch Biochem Biophys* 2005;434:16-25. doi:10.1016/j.abb.2004.07.036.
 25. Khashan KS, Sulaiman GM, Abdulameer FA. Synthesis and antibacterial activity of CuO nanoparticles suspension induced by laser ablation in liquid. *J Sci Eng* 2016; 41:301-10. doi:10.1007/s13369-015-1733-7.
 26. Li Y, Yang J, Liu H, Yang J, Du L, Feng H, et al. Tuning the stereo-hindrance of a curcumin scaffold for the selective imaging of the soluble forms of amyloid beta species. *Chem Sci* 2017; 8: 7710-17. doi:10.1039/c7sc02050c.
 27. Mohammadzadeh E, Alipour F, Khallaghi B. Evaluation of spatial memory impairment after Intracerebroventricular streptozocin injection in adult rats. *Shefaye Khatam* 2014; 2: 40-5. doi:10.18869/acadpub.shefa.2.1.40.
 28. Ochiishi T, Kaku M, Kiyosue K, Doi M, Urabe T, Hattori N, et al. new Alzheimer's disease model mouse specialized for analyzing the function and toxicity of intraneuronal Amyloid β oligomers. *Sci Rep* 2019; 9:1-15. doi:10.1038/s41598-019-53415-8.
 29. Po-Chou L, Cheng-Loong L, Kang L, San-Nan Y, Meng-Tsang H, Yi-Cheng T, et al. Population-based study suggests an increased risk of Alzheimer's disease in Sjögren's syndrome. *Clin Rheumatol* 2018; 37:935-41. doi:10.1007/s10067-017-3940-y.
 30. Poon CH, Wang Y, Fung ML, Zhang C, Lim LW. Rodent models of amyloid-beta feature of Alzheimer's disease: development and potential treatment implications. *Aging Dis* 2020; 11:1235. doi:10.14336/AD.2019.1026.
 31. Ryan DA, Narrow WC, Federoff HJ, Bowers WJ. An improved method for generating consistent soluble amyloid-beta oligomer preparations for in vitro neurotoxicity studies. *J Neurosci Methods* 2011; 190; 171-79. doi: 10.1016/j.jneumeth.2010.05.001.
 32. Sharman MJ, Gyengesi E, Liang H, Chatterjee P, Karl T, Li QX, et al. Assessment of diets containing curcumin, epigallocatechin-3-gallate, docosahexaenoic acid and α -lipoic acid on amyloid load and inflammation in a male transgenic mouse model of Alzheimer's disease: Are combinations more effective? *Neurobiol Dis* 2019; 124; 505-19. doi: 10.1016/j.nbd.2018.11.026.
 33. Slutsky I, Nashat A, Long-Jun W, Chao H, Ling Z, Bo L, et al. Enhancement of learning and memory by elevating brain magnesium. *Cell press* 2010; 65:165-77. doi: 10.1016/j.neuron.2009.12.026.
 34. Rushworth JV, Asif A, Heledd Haf JG, Niall MP, Nigel MH, Paul AM. A label-free electrical impedimetric biosensor for the specific detection of Alzheimer's amyloid-beta oligomers. *Biosens Bioelectron* 2014; 15; 56: 83-90. doi: 10.1016/j.bios.2013.12.036.
 35. Vink R, Nechifor M. Magnesium in the Central Nervous System. *Neurol Clin Neurophysiol* 2011; 10: 1-12. doi:10.1017/Upo9780987073051.